

8 | St. Nahaja se v sobi št. 330.
| Obiski so dovoljeni.

"AMERIŠKA DOMOVINA"AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER5117 St. Clair Avenue
Published daily except Sundays and Holidays
Cleveland, Ohio

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50; Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50; Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland, po ramašalci: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00
Za Evropo, celo leto, \$7.00
Posamezna številka, 3c

SUBSCRIPTION RATES:
United States and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year
U. S. and Canada, \$3.50 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months
Cleveland and Euclid, by carrier \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months
European subscription, \$7.00 per year
Single copies, 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 279 Mon., Dec. 1, 1941

Jugoslovanski četniki

Dejstvo je, da ima danes Nemčija v Jugoslaviji tretjo fronto, katero so ji naprtli na rame jugoslovanski četniki in ki imajo danes v posesti vsaj eno tretjino bivše Jugoslavije. Vsak dan skoro čitamo o četnikih in njih bojevanju, zato naj napišemo nekoliko več o njih.

Šele leta 1939 je jugoslovanska vojaška uprava osnovala četniške bataljone po vzorcu starih četniških enic. Osnovala jih je v mirnem času in kot edinice za mirni čas. V vsaki armadni oblasti po enega, vsega skupaj jih je bilo pet. V teh bataljonih so služili svoj rok vojaki iz vseh vrst vojske, tisti, ki so se prostovoljno prijavili, če so bili zdravi in vzdržljivi. Četniki so bili v prvi vrsti taki, ki so bili nekoč sami četniki.

Namen in naloga četniških bataljonov sta bila v glavnem nadlegovanje in uničevanje sovražnika v ozadju, za sovražnikovimi oklopnimi in motoriziranimi enicami, ki bi prebile obrambno črto. In dalje za vsako drzno junaštvo. Oprema četnikov je bila drugačna kot oprema drugih enic. Vojaška obleka je bila podobna obleki planincev, lahka in pripravnost za kraje, kjer ni cest in potov. Na nogah so nosili opanke. Njihov znak je bila mrtvaška glava s prekrizanimi kostema. Oboroženi so bili s kratkimi puškami, bombami, bodali in ročnimi granatami za boj proti tankom. Nad vsemi temi bataljoni je bilo poveljstvo četniških oddelkov s svojim generalnim štabom in ostalimi potrebnimi vodstvi. Poveljeval je divizijski general Mihajlo Mihajlovič, izbran četnik in bivši četnik.

Vpad Nemčije v Jugoslavijo je našel mnoge edinice pod orožjem, a ki še niso prispele na bojno črto, druge spet so bile na krajih, ki so jih nemške oklepne divizije že prebile, tretji v planinskih predelih, kjer jim oklepne edinice in letala niso mogli nič. Jugoslovanski vojak, ki je šel s silnim navdušenjem v boj za obrambo svoje zemlje, ni imel časa, da bi po navdušenju uporabil v borbah. Toda niso se predali sovražniku. Bila je pomlad. Gozdovi so bili gosti in listnati. Vesti o neusmiljenem obstreljevanju nezavarovanih mest in ubijanju otrok, žena, starcev, o strašnem ravnanju z ljudstvom po deželi in o ropanju in divjaštvu sovražnika, so vsojakom vlije želje po maščevanju in samoobrambi. Tako so zdaj po vsej Srbiji, Črni gori, Bosni in Hercegovini manjši oddelki jugoslovanskih vojakov s svojimi četniki in podčastniki, navdušeni v svoji novi nameri, da kot nekaj hajduki branijo svoj narod pred nasilnežem. Z njimi so vsi četniški bataljoni, ki so izšolani za tako bojevanje. Poveljnik četniških oddelkov, general Mihajlovič, je ostal v Jugoslaviji in vodi zdaj vse njihovo gibanje.

Četniki štejejo danes najmanj 100.000 mož. Prisegli so, da ne položijo orožja, dokler bo en nemški ali italijanski vojak na jugoslovanskih tleh.

Da se ne pozabi...

Na 15. avgusta je fašistična drhal udrla v poslopje slovenskega mladinskega društva pri sv. Ivanu, razbila ali odnesla vse pohištvo, knjige in listine, ki jih je našla tam. Knjige so nesli v zmagoslavnem pohodu v mesto ter jih sežgali pred Verdijevim spomenikom. V tem slučaju je prišlo pa izjemoma do sodnijskega postopanja napram enem izmed udeležencev tega napada, nekem Antoniju Arena. Obravnava se je vršila skoro eno leto po dogodku, 17. junija 1927 pred tržaško kriminalno sodnijo. Toda obtoženec ni bil navzoč. Rekli so, da je pobegnil v Ameriko. Čeprav je nek stražnik pričal, da je videl obtoženca, ko je nesel knjige pod pazduho, pa je bil oproščen, ker stražnik ni mogel prisiči, če so bile knjige lastnina gori imenovanega društva.

Končna usoda jugoslovanskih društev oziroma vse kulturno, politično in ekonomsko življenje jugoslovanske manjšine v Italiji je bila praktično odločena na zborovanju fašističnih tajnikov, ki se je vršilo v Trstu 12. junija 1927. Tržaško provinco sta zastopala G. Cobol (Kobal) in B. Cocančig (Kocjančič); provinco Pulj: G. Mrach (Mrak), provinco Reko Host-Venturi, provinco Zader Arneritch (Arnerič), provinco Gorico Casese in provinco Udine Cavalotti.

Na zborovanju se je reševal problem skupne kampanje proti slovanski manjšini v vseh provincih. Napravila se je obširna spomenica, toda samo izvlečki so prišli v javnost. Toda tudi ti so jasno kazali, kako dalekosežen namen je bil določen. Takoj po tej konferenci je pisal fašistični list "Il Popolo di Trieste", da se je že predolgo odlaševalo s skupnim programom čiščenja slovenskega elementa.

Na 8. julija so predložili spomenico osebno pri Mussoliniju in nekaj dni zatem so bili poklicani vsi prefekti iz obmejnih provinc, naj se osebno javijo pri ministrskem predsedniku. To je bil dokaz, da je Mussolini spomenico odobril v vsem njenem obsegu.

Tajnik tržaškega fašja, Cobol (Kobal) je spomenico razložil in izjavil, da govori načrt fašizma, da se takoj zapre vse slovanske šole, ki morda še obstajajo; da se takoj razpusti vse slovanske kulturne in športne organizacije; da se takoj zatire vse slovanske časopise; da se uvede obvezen pristop vse mladine v Balillo oziroma k Avantgardistom; da se prepove vse pridige v slovenskem jeziku ter da se popolnoma prežene slovenščina iz cerkva; da fašij takoj prevzame vse slovanske ekonomske institucije.

BESEDA IZ NARODA

P. Bernard Ambrožič OFM.:

K zapisniku lawndalskega sestanka

Sedaj je pred nami ne samo, Kdo naj razume naslednje napovedi a "resolucija" za vseslovenski kongres, ampak ž njo vred tudi zapisnik lawndalskega sestanka. Kaj posebno novega nismo zvedeli. Kar smo brali o tej zadevi poprej v raznih časnikarskih poročilih in komentarjih, je v tem dokumentu potrjeno.

Resolucija sama sploh ne pove veliko. Če jo prav razumemo, je v njej nič več in nič manj, kot smo slišali in brali že večkrat. Niti to ni več novo, kar je povedano v tretji točki, namreč "da je bil izvoljen odbor, ki naj pripravi vse potrebno" etc.

Druga točka pravi: "Da se v ta namen skliče slovenski narodni kongres!" Kdo naj ga skliče in kdo ga misli sklicati, v resoluciji ni rečeno. Torej je ta reč še stvar za javno debato.

Veseli nas, da niti resolucija niti zapisnik nikjer naravnost ne izključujeta možnosti, da vsaj SKLICJE slovenski kongres minister Snoj. Ker je to itak hotel narediti in SAMO to, namreč SKLICATI ga, imamo upanje, da se mu ta namera ne bo onemogočila. Zakaj smatramo njega za najbolj kompetentnega, je bilo že poudarjeno.

In če bi naj slovenski kongres sklical minister Snoj, naj bi imel seveda tudi pravico reči na njem svojo besedo. Tudi tega ne izključujeta ne resolucija ne druga vsebina zapisnika. Celo nasprotno se nam zdi. Frank Zaitz govori v zapisniku takole:

"Vodilni čimfelji iščejo našega zaledja. Tako tudi Snojev predlog. ... Zato bi bilo nič kakor prav če se vpraša sedanjo jugoslovansko vladno, kakšni so njeni cilji v tem oziru."

Kdo drug bo mogel bolj pojasniti stališče jugoslovanske vlade ko ravno naš zastopnik v vladi, minister Snoj, ki je šel pač prav zato v London, da čim jasneje pregleda "stališče jugoslovanske vlade"?

Tu smo skupaj in prav to hočemo mi. Ako bo Snojevo poročilo nesprijemljivo večini slovenskega kongresa, potem šele bomo iskali drugih izhodov.

Sploh se nam pa zdi, da je stališče jugoslovanske vlade precej jasno. In celo to se nam zdi, da je stališče jugoslovanske vlade obenem tudi naše stališče! Seveda je mogoče, da se motimo. Ako se izkaže, da se motimo, bomo to mnenje radi popravili. Ne moremo si pa misliti, kako naj se stvar izkaže, če bomo sklicevali kake kongrese mimo in preko ali celo zoper vladno, oziroma njenega zastopnika med nami, ministra Snoja.

Da se skuša kongres tako sklicati, se je govorilo odkrito, preden smo mogli čitati zapisnik. Iz zapisnika to ni čisto jasno razvidno, slutiti se pa da. Kako drugače naj razumemo besede Ivana Molke v zapisniku:

"Naš ... odbor bi pa moral biti popolnoma neodvisen od jugoslovanske vlade v Londonu in njenih predstavnikov v Ameriki. Mi moramo biti v tem oziru svobodni in nihče nam ne sme vezati rok. Edino na ta način more biti naša akcija demokratična in nekaj vredna."

Komu na svetu veže roke minister Snoj, ki je razposlal vabila na sestanke? Ali jih ne vežejo mnogo bolj Molkove besede, ki izključujejo stike z vladnimi predstavniki in jim vžigajo pečat nedemokratičnosti?

Kdo naj razume naslednje Molkove besede:

"Razume se, da v zadevah, ki nas ne bodo kompromitirale, lahko nastopamo skupaj s predstavniki jugoslovanske vlade in jim pomagamo."

Ali bi nas zelo kompromitiralo, če bi se bili odzvali vabilu ministra Snoja in počakali na sestanek z njim? Ali bi šla naša demokracija v takem slučaju rakom žvižgat? Ali je na drugi strani res tako izrazito demokratična poteza sestankarjev na Lawndalu, ki so se kar sami med seboj naredili za predstavnike cele ameriške in evropske Slovenije in odrekajo to pravico ministrom? Saj pove zapisnik iz ust Etbina Kristana:

"Zgodovina trka na naša vrata. Jugoslovanska vlada se lahko govori. Ali vprašanje je, koliko se z njo strinja jugoslovansko ljudstvo. To ne govori skozi njena usta. Toda ono sedaj ne more govoriti. Zato moramo govoriti mi zanj."

Mi moramo torej govoriti. In ker baje — vsaj vprašanje je! — jugoslovanska vlada ne govori v imenu naroda, bomo mi drugače govorili nego govori jugosl. vlada. Kako ravno bomo govorili, iz zapisnika ni prav jasno. Molek čita:

"Kam pa naj zdaj postavimo politično združeno Slovenijo? Ob tem vprašanju pridemo do negotovosti in mnenja se bodo prejkone kresala. Danes še ni nobene jasne slike bodoče demokracije Evrope."

No, vidite! To je Molek zelo prav povedal. Še bolj je pri bil z naslednjimi besedami:

"Toda vse to še ni nič gotovega — vse to so še samo iskrici v črni temi, ki pomenijo že nekakšno upanje."

To "upanje" ga pa takoj zavede do nadaljnjih izvajanj, ki polagajo Slovencev v domovini na jezik in v srce, s čim bi se "morebiti" zadovoljili.

Potemtakem imamo lahko nekoliko predokusa o tem, v čem naj bi se — po Kristanovem mnenju — razlikovalo stališče jugoslovanske vlade od želja Slovencev v domovini. Vendar moramo nehoti reči: Če je vprašanje, v koliko se zasužnjuje narod doma strinja s tem, kar skuša v njegovem imenu govoriti njegova postavna vlada, pa ni prav nič manjše vprašanje, v koliko se strinja z ugibanji, ki sta jih — v njegovem imenu? — glasom zapisnika nadrobila Kristan in Molek.

Še več! To je celo mnogo večje vprašanje. Saj je na primer minister Snoj bil prav sredi tistega naroda doma do zadnjega dne samostojne Jugoslavije, dočim sta Kristan in Molek že leta in leta za mejo.

Iz vsega tega razmišljanja se nam torej še vedno prav nič ne posveti, zakaj in čemu je bilo treba vreči ministrovo vabilo v koš in hiteti na sestanke neodvisno od njega in ga celo direktno ali indirektno odpraviti od posvetovanja.

Da smo na pravem, nam pričajo tudi izjave večine ostalih sestankarjev, kot jih beremo v zapisniku. Misli Franka Zaitza sem že navedel in v tem smislu komentiral. Zalar Josip je za to, da naj se naša Slovenija vključi v prerajeno, novo Jugoslavijo! Anton Zbanič pravi: "Treba je združiti vse slovensko ozemlje v okviru federativne Jugoslavije. ... Naposlled spet sam Etbin Kristan: "V novi Jugoslaviji bo imela ženska etc." Torej vendarle spet — Jugoslavija! In resolu-

cija sama tudi ni izključila vsega, kar znači beseda "jugoslovanski!"

Potemtakem je takole: Če je jugoslovanska vlada ZOPER Jugoslavijo, le potem je njeno mnenje drugačno ko "naše" v zapisniku. In če je naš slovenski narod doma ZOPER Jugoslavijo, potem se vjema s stališčem jugoslovanske vlade, NE vjema se pa z "našim" mnenjem v zapisniku, ki skoraj soglasno podčrta jugoslovansko linijo. Kako, vraga, naj potem "mi" bomo edino poklicani, da govorimo v imenu naroda doma, jugoslovanska vlada v Londonu in njeni predstavniki v Ameriki naj pa lepo molčijo, ker nimajo nikakega pooblastila. ... ? Nam je to vse skupaj pravi gordijski voz! Če je jugoslovanska vlada ZOPER Jugoslavijo — kje naj bo potemtakem sploh kakav vlada Srbov, Hrvatov in Slovencev? Hitler bi seveda hitro vedel povedati: Za Srbe Nedič, za Hrvate Pavelić! Za Slovence, Hitler in Musso! Da se s tem mi in tudi "mi" ne strinjamo, je menda jasno ko beli dan. Toda kje je potem vlada, recimo, za Slovenijo? Ni je? Ali moremo "mi" izmed "nas" stvoriti vladno za Slovenijo? Absurdnost je na dlani!

Za nas pa sta vlada Krek in Snoj in drugi, katerih imena so nam znana, vse gor do Simoviča. (Tudi za "nas" ni drugače mogoče!) To se pravi, priznava jih za postavne predstavnike jugoslovanske vlade, čeprav smo Amerikanci in nas kot take njihova avtoriteta ne zadeva. V kolikor smo pa opravičeni razmišljati o Jugoslaviji, in Sloveniji posebej, nam ne kaže prav nič storiti mimo in preko ali celo zoper te predstavnike jugoslovanske vlade. Karkoli bi storili po takih potih, bi storili tudi zoper voljo naše ameriške vlade, ki priznava samo eno jugoslovansko vladno.

Amerika sama ne bo delala nič mimo in preko te vlade, še manj zoper njo, dokler ne bo ta jugosl. vlada kakorkoli odstavljena ali drugače ob veljavo prišla.

Torej, gospoda: Glavo na pravi konec, srce na pravo mesto! Čemu delati napake, ki jih ne boste mogli popraviti brez primerne — glavobola!

Zimsko spanje na Hubbard Rd.

Približuje se nam zima in z njo pa prihajajo tudi daljše noči, se reče, saj to ni prenapetost zame, ker sem take sorte, da rad spim. Če bi bil toliko nagnjen na delo, kot sem na spanje, potem bi res napravil kaj koristi na tem svetu. Pa spanje še ni vse, ampak smrčanje, ker je preveč spanja, to dela velike preglavice. Pa tudi to rečem, da meni ne dela smrčanje nobene preglavice, ker spim, ampak nerodnost je za vsa hiša. Večkrat sem že mislil, da je vzrok mojemu smrčanju moje premajno grlo in ta mali ježček, ki glas dela, pa se mi tako zapre grlo, da se nabere v notranjosti preveč tistih hudih duhov, ki potem izbruhnejo na dan in povzročajo različne glasove.

Večkrat pa so mi že tudi povedali, da imam grlo dovolj veliko in da tudi ta mali ježček ne dela nobene napete, ampak da je ta veliki jezik predolg, da lahko sežem z njim prav do ušes. Že marsikatero ženo sem vprašal, če tudi njen mož smrči, pa mi je vsaka povedala da in pa še kako in če bi imeli dve postelji pri hiši, da bi šla takoj drugam spat, tako strašno klobasno vlečejo dreto. Veste, to je pa tudi tako le, gre se tudi malo pljubezni in če je to dosti, potem se marsikaj prenese, kjer pa ljubezni ni pri hiši, pa tudi potrpljenja ni s smrčanjem.

Jaz ima namreč tisto lepo

navado, da takoj, ko spravim kokoške spat, da se tudi jaz spravim pod odejo in še se dobro ne vlečem, pa že spim. To je najkasneje ob šestih zvečer in potem pa vlečem dreto do sedmih naslednjega dne. Če vem, da je v omari kakšna klobasa ali kuhano pleče, pa krog polnoči ustanem, se najem in nato pa zopet k počitku do časa kot sem ga prej omenil. Naši vedno pravijo, da je do polnoči strah in groza v naši hiši, ko poslušajo moje smrčanje in celo pravijo, da se hiša trese tako živživanje in piskanje prihaja iz moje notranjosti. Priznam, da so vse take ženske, ki morajo to poslušati noč za nočjo res usmiljenja vredne in tudi vem, da katera bo brala te vrstice in ima doma moža, ki tudi smrči, mi bo iz srca pridrila, da je to resnica. Tiste pa, ki nimajo tega križa nad sabo, bodo pa do kolenca zahvale Boga, da tudi pri njih nimajo take nadleže.

Vprašal sem že več zdravnikov, če je kakšno zdravilo proti smrčanju. Ko sem vprašal prvega, pa mi je žalostno povedal, da ni nobene pomoči. Končno pa se je le spomnil in je rekel, da bi se dalo pomagati le na ta način, da si zvečer privežem krog vratu vrh in sicer tako tesno, da ne bodo mogli uhajati tisti zli duhovi iz prs, pa bo mir pri hiši. Jaz pa le še vedno trdim, da imam grlo premajno in ta mali ježček prevelik in da je samo to vzrok, a pravijo, da temu ni tako. Grlo imam še preveč veliko in pa ta veliki jezik predolg. Torej toliko o smrčanju.

Tako bomo že kako prekladali z božjo pomočjo tja do pomladi, ko bomo zopet pričeli sejati vrtnice in koreninice sadit. Korenin raznih vrtni rož pa je bilo letos že toliko, da če bi bil krompir tako obrodil, bi bil imel pa res lep uspeh z njim.

Tako je zginilo od nas poletje, ki je bilo precej prijetno posebno zame, kajti prijazna dekleta iz Clevelanda so nas precej pogosto obiskovala in če so bile posebno prijazne, pa sem jim prepustil moje ta novo hišo za stanovanje in so bile tam lahko dokler so hotele ostati. Saj so mi pa tudi delale kratak čas. No sedaj na zimo sem pa zopet "premufal" moje pisarno v novo hišo.

Tekom poletja nisem imel ravno dosti časa, ker sem bil jako naklonjen dekletom in sem skrbel, da so imele vedno dovolj lepih svežih rož. Vselej sem nabral najlepših med najlepšimi zanje. Prihodnje leto bo sezona odprta precej zgodaj in katere se bodo prve priglasi, tiste bodo imele prvo priliko vzeti to lepo hišo v najem, kajti v poletnem času pride mnogo ljudi v te naše lepe kraje na počitnice in večkrat se primeri, da se stanovanja ne morejo dobiti. Vidite na ta način pridem v dotiko z razno inteligenco, le naša sentklarska inteligenca se nas kmetov malo ogiblje.

Kakor sem želel, tako se je tudi zgodilo. Oni dan sem bil zapisal, da želim, da bi Perkovti iz Newburgha, kjer imajo svojo mesnico, prinesli klobas — krvavic in res so bile moje prošnje uslišane. Oni dan sta mi jih prinesli mlada Mrs. Perko s luškanim otročičkom v naročju in pa njena mama Mrs. Godce. Krvavice so bile pa res izvrstne, ko smo jih pojedli, smo še kar naprej gledali, če bo še kaj. Res srečni ljudje tam v Newburghu, ki si lahko kaj večkrat privoščijo take dobrote. Kdor v tistem kraju še ni poskusil teh dobrih krvavic, naj se kar k Perkovtom poda in mu bodo postregli z najboljšimi klobasami in krvavicami. Hvala lepa Perkovtim! Pozdrav.

Frank Leskovic.

Vojaški ples - uspeh

Ples, ki smo ga priredili v korist našim fantom pri vojaški in ki se je vršil na Zahvalni dan v Slovenskem domu na Holmes Ave. je prav dobro padel, da smo lahko vsi zadovoljni.

Naša iskrena zahvala gre prvi vrsti vsem posetnikom, so se v tako velikem številu udeležili. In tisti, ki so velično prispevali v ta namen, so: direktorji Slovenskega doma na Holmes Ave. je dal dano brezplačno na razpolago Frank Yankovich s svojim kestrom in Tonny Malavasi s svojim orkestrom so brezplačno igrali. Drugi prispevali so še: John Drenik, Mrs. William Sitter, Tomšič, Frank Martič, Myak, Frank Perme, John pič, Tony Srebot, George Kocin, Jim Anslovar in

Najlepša zahvala pa tudi lja vsem tistim, ki so tako žrtvovno pomagali ob prireditvi plesne prireditve in sicer te plesne prireditve in sicer: Frank Černe, Frank Uršič, Marty Paul, Frank Kravčič, Justine Pernot, Frank Kravčič, Steve Myak, Mr. in Mrs. Cheligoy, Nick Dietz, Tom Fortuna, Al Batich, John ko, Isadore Kocin.

Enako pa se tudi zahvalimo sledečim, ki so pisali v sopsih in s tem pripomogli tako lepega moralnega in nega uspeha in ti so: Dor Rossa, Rose Rossa in Joe ko.

Čisti preostanek od prireditve bo poslan našim fantom pri vojakih kot božično darilo. Hvala vsem!

Anthony Kaskic, predsednik odbora

Godba se hoče pokazati

Odkar je zavzel udeležbe fare sv. Vida novi kapelnik je vse drugače zavzel kapelnik je pa tudi močnejši vega reda, ki jim gre na in ki jim obljublja, da hova godba ena najboljših Clevelandu. Sam jih navdaje, ker vidi, da so v njih tati zmožnosti, ki se dajo izti za najboljše godbenike.

V ta namen je kapelnik hotel, da se priredi v godbeni koncert, da se poljudem, kaj so že zmožni za ljudski godbeniki. V ta namen je bilo odrejeno, da se tje zagrmeli in kako! Na 4. januarja 1942. Bog daj, bi vsi dočakali in da bi tje tudi pokazali kar do se niso. Naj bo to namreč vpoštevano za prvo godbo januarju, da bomo godbo slušali in to vse pozitivno zboljšano. Bodite prepričani, da so naši godbeniki res finralci.

A. G. organizator

Brezmesni dnevi v brisječah

Jetniki v angleških letalcah še vedno uživajo boljšo hrano kot pa povprečni prosti Angleži. Tako amer je težko dobiti sir in dobe, je to samo določeno čine in prav tako je v mesecih. Nek jetniški uradnik pravi: "Če se upelje nekaj brezmesni dni v naših jetnišnicah, ne prav nič prizadelo teh valcev" kot smo prizadeli drugi. Za svojo družino (oseb), osem unč sira za dva dni, to je vse, kar moremo dati. V naši ječi imamo povno 120 oseb dnevno; pa se sira tedensko. Prav tako je zunaj težko dobiti meso, jetnike pa dobimo toliko, kot bi ne bilo nobenega manjkajanja v tem oziru, če ne bi prav nič škodilo, če bi stanovalci dobe par brezmesni dni, kakor jih imamo angleški državljani."

SATAN IN ISKARIOT

Po nemškem izvirniku K. Mays

Emery se je obotavljalo. Njaj je gledal. "Zakaj pa nismo obstali pri potoku?"

"Ker smo se morali skriti kar moč daleč v goščavo. Čim več goščave smo imeli za seboj, tem manj nam je mogel škodovati vihar. Da nas je našel zunaj na prostem, bi nas bil enostavno odnesel. K sreči današnji hurrican ni bil posebno hud."

"Tako —? Hm —! Mislim, da je bil dovolj hud."

Kraj torej poznata? Sta mar nazadnje že kaj posebnega doživela tod?"

"Vsekakor. Si si pogledal drevo?"

"Da. Golo je."

"In ožgano."

"Res —? Gozdni požar na robu Llana?"

"Ne. Pač pa ogenj veselja za Komane in oženje trpljenja za naju z Winnetouom in za najine tovariše."

"So vas mislili lopovi speči —?"

"Seveda. In ne samo mislili so, res so to tudi storili."

"Pa vaju niso spekli, kakor vidim —!"

"Jako duhovito! Ampak doživljaj je preresen, ko pa da bi zbijal šale na njegov račun —!"

"Tako strašno resen —? Pa še nikdar nisem čul o njem! Pripoveduj!"

"Potovala sva tistikrat z Winnetouom s Sierra Guadalupe. Črez Llano estacado sva bila namenjena v Fort Griffin. Ker pozna puščavo, se je nisva ustrašila. Povrh sva imela dovolj vode in živili s seboj."

Na pol poti pa sva naletela na štiri ljudi. Prišli so iz Fort Davis, v Fort Dodge so potovali."

"Nerazumljiva, nevarna smer! Po sredini Llana do Arkansasa —! Šest sto milj v zračni črti —! Ali se niso zanimali izogniti puščavi?"

"Seveda bi se bili morali. Pa niso poznali dežele in tisti, ki so jih poslali, so jo poznali še manj."

"Kdo pa jih je poslal?"

"Neka trgovska tvrdka. Zvedel sem, da je šlo za kupčijo, ki bi mnogo nesla, če bi jo brž sklenili. Časa niso smeli izgubljati, zato jih je poslala tvrdka naravnost črez Llano."

"In tisti, ki jih je poslala, niso bili westmani —?"

"Seveda ne. Dva mlada trgovca, ki zapada nista poznala. Spremljala pa sta jih dva lovca, ki sta samo enkrat v življenju videla Llano od blizu in ki tudi nista vedela, kako se pride po puščavi na sever."

"Kaka neumnost! Ali se niso mogli peljati po reki navzdol in po morju v New Orleans pa po Misissipi in po Arkansasu do Fort Dodgeja?"

"Seveda! Ali pa bi bili potovali po reki navzgor in skozi Novo Mehiko v Santa Fe, odkoder bi bili tudi prišli v Fort Dodge. Po enem in drugem potu bi bili prej prispeli in varneje ko po Llano."

"Pa so se podali v tako nevarnost —!"

"Smrti so šli naravnost v naročje!"

Onemogle in brez moči sva jih našla v pesku, tudi konji so bili čisto upehani. Da nista naletela na nje, bi bili od žeje in gladi umrli.

(Dalje prihodnjik.)

WIDGOY'S PHOTO STUDIO

485 East 152nd St.

Se priporočamo za izdelavo vseh vrst slik po zmerni ceni. Odprto ob nedeljah

4 sobe v najem

Odda se stanovanje 4 sob s kopalnico; odda se samo odraščanje; nahaja se spodaj. Vprašajte na 696 E. 157. St. (280)

1941	DEC.	1941
Sa	Mo	Tu
1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21
22	23	24
25	26	27
28	29	30
31		

KOLEDAR

DRUSTVENIH PRIREDITEV

DECEMBER

- 7.—Svetovidski oder ponovi dramsko predstavo v šolski dvorani sv. Vida.
- 14.—Pevski zbor Slovan priredi koncert v SDD na Waterloo Rd.
- 20.—Svobodomiselnice Slovenke št. 2 SDZ prireditev v avditoriju SND.
- 21.—Božičnica mladinskega pevskega zbora Škrjančki v Slovenskem društvenem domu na Recher Ave.
- 21.—Božičnica Slov. mladinske šole v avditoriju SND.
- 31.—Slovenski narodni dom na St. Clair Ave. priredi Silvestrov večer v SND.
- 31.—SND v Maple Heights, O. praznovanje novega leta v narodnem domu.
- 31.—Dom zapadnih Slovencev, 6818 Denison Ave., priredi ples na starega leta večer.

JANUAR

- 3.—Društvo Napredne Slovencev št. 137 SNPJ plesna veselica v SND.
- 4.—Godba fare sv. Vida ima 4. letni koncert v Knausovi dvorani.
- 10.—Društvo Glas Clev. Delavcev št. 9 SDZ plesna veselica v avditoriju SND.
- 11.—Euclid Rifle klub priredi sarnjakovo večerjo in lovski ples v Slovenskem domu na Holmes Ave.
- 17.—Glasbena matica priredi plesno veselico v avditoriju SND.
- 24.—St. Vitus Boosters plesna veselica v avditoriju SND.

25.—Dramsko društvo Ivan Cankar predstava in ples v avditoriju SND.

30.—Roosevelt Ball v avditoriju SND.

31.—Društvo Kristusa Kralja št. 226 plesna veselica v avditoriju SND.

FEBRUAR

7.—Društvo France Prešeren št. 17 SDZ plesna veselica v avditoriju SND.

8.—Društvo sv. Stefana št. 224 KSKJ ima plesno veselico v dvorani župnije sv. Pavla na 40. cesti.

14.—Društvo Cleveland št. 126 SNPJ plesna veselica v avditoriju SND.

15.—Društvo sv. Marije Magdalene št. 162 KSKJ plesna veselica v avditoriju SND.

22.—Dramsko društvo Ivan Cankar predstava v avditoriju SND.

Govor hrv. bana g. Dr. Šubišića v Pittsburghu

Pittsburg, 16. novembra (J. Č.O.) — Pri svečanem obisku našim ustanovam v Pittsburghu je ban hrvatske dr. Ivan Šubišić imel sledeći govor:

Bratje in sestre, dragi moji Hrvati, dragi bratje Srbi in dragi Slovenci!

Hvala vam za vse, kar ste pripravili za to uro, ko pri srečanju z banom Hrvatske pozdravljate svojo veličastno mater Hrvatsko. Hvala mladini, ki nas je z zvoki tamburice za

trenotek presadila v naše loge, v naše gozdove, v katerih danes ni svobode, v katerih danes še ptice ne prepevajo in potoki ne žubore, samo morje ječi udarjajoč v strme pečine in kliče vse, ne samo Hrvate, ne samo brate Srbe in Slovence, temveč odmeva od Boga in doljudi, najvidijo, kakšen zločin in kakšna krivica se godi narodu, ki je tiščan let pridigal samo eno, ljubezen do človečanstva.

Hvala vam, ki ste prišli od daleč, da s pesmijo olajšate te težke trenutke. Hvala vam vsem za ljubezen, ki jo v teh trenutkih sipate drug pred drugima, ki jo dajete meni, ljubezen, ki z njo najglasneje pričate pred svetom, kdo so Hrvati.

V vojnem času, ko se bijejo krvave bitke, prihaja ban iz svoje domovine med svoj narod, ki je res danes ob svojem domačem ognjišču daleč od starega kraja, toda s kakšnimi čustvi! Čitali ste povesti, pesniki so opevali, pisatelji so opisovali borbe naših očetov in slikali bana, kako jaše na belem konju, s sabljom v eni roki in puško v drugi, vedno pripravljen za boj. Ban, ki ga gledate pred seboj, ne prihaja v staroslavni opravi. Konja nima in sablja mu ne visi ob pasu. Tudi bojni kij ne dviga v rokah.

V rokah imam dve posodi. Prva posoda je srce. Kadar se daje, se nikdar ne more dati dovolj. Druga posoda je razum. Kadar je najbolj zbran in najveličastnejši, nikdar ni dovolj velik.

V prvi posodi, ki sem vam povedal o njej, žal, je malo, komaj kakšna sraga je v njej. Vse, prav vse, kar je v njej bilo, je ostalo tam ob domačem ognjišču. Tisto malo srago ljudje in krvi vam prinašam, brez pomišljanja točim in dajem vam vsem!

Drugo posodo, ki jo nosim s seboj, nosim pazljivo in skrbno, kakor čebela od cveta do cveta. Prosim vsakogar, sklanjam se k vsakomur, brez oziranj, če je gol ali bos, če je umazan prišel iz tovarne, ali pa se spreha po livadah in gajih, če zamišljen postaja pred velikimi knjižnicami ali raz šolski oder profesorsko govori mladini in narodu. Povsod hodim, da bi kaj našel, da bi obogatil razum, ki bo pojutrnjem moral tekrovati z razumi vsega sveta in moral napeti vse svoje sile, da bo zmagal, ker sicer najaž v domovino ne bo mogel. A zmaga je v tem, da bi narodu dal polno svobodo in dostojno mesto med narodi.

Moja pot, kakor tudi pot katerega koli člana kraljeve vladne, Hrvatov, ki so tam, dr. Krnjevića in dr. Šuteja, ni bila slučajna ali suha posledica bega pred neprijetnostmi, mučenjem ali smrtjo od strani naših osebnih sovražnikov ali sovražnikov našega ljudstva, v teh težkih dneh vojne.

Mi, ki smo danes zunaj iz naše drage domovine, smo prišli premišljeno, prišli po želji in zahtevi vsega našega naroda, da bomo ta narod zastopali v družbi velikih bojujočih se zaumeznikov: Anglije in njenega imperija, Rusije, Poljske, Češke, Belgije, Nizozemske, Luksemburga, Norveške, Grške in naših velikih prijateljev, ki nas nikdar niso zapustili in če Bog da, nas nikdar ne bodo in ki zdaj uživamo njihove gostoljubje, uživamo narod in uživa ban Hrvatske — Združenih držav.

V teh težkih trenutkih, v takom veličastnem spremstvu narodov, ki so v tej uri svoje življenje in svoje imetje vrgli v borbo za zmago svobode nad suženstvom, pravice nad zločinom in vsakršnim zločinom, za zmago enakosti in enakopravnosti za človeka v družbi in za narode med narodi, v tej družbi, bratje in sestre, zastopati narod in državo, v tej orjaški borbi, to ni lahka stvar.

Ko to poudarjam, želim opozoriti vas na ta trenutek, ko ste me poklicali v vašo sredo in ko sem z vami, naj bo to velika in dostojna slavnost našega naroda, iz katerega ste vznikli in ki mu po svojem rojstvu pripadate, v prvi vrsti hrvatskega naroda in potem srbskega in slovenskega, v kolikor sta tu zastopana, ter skupne države Jugoslavije (odobranje), ki so jo naši večni sovražniki pohodili in potepali, na križ razpete, a ne premagane in nikdar premagane.

Ta slavnost ima čisto hrvatski pomen. Vi ste to priredili, moji dragi Hrvati, to pot za bana Hrvatske. Priredili ste jo v teh dnevih težke borbe a prav tako tudi pogubne meteže in močnih velikih zmot in zmedenosti in vi, kot veja hrvatskega naroda in ban Hrvatske jasno in glasno manifestiramo to, kar je ves hrvatski narod stoletja čutil in želel in v svojih stoletnih krvavih bojih jasno vsem in vsakomer govoril, povsod očitoval, kar želi in čuti danes: to je svoboda in pravičnost.

Čprav želim ostati v okviru hrvatskega naroda in hrvatske, je za razumevanje vseh mojih razlogov treba omeniti tista zgodovinska dejstva, ki o njih nikdar niso dvomili ne učenjaki in ne kmetje, ki so to zgodovino čitali. To so dejstva, da so današnji Južni Slovani, pri svojem prihodu na Balkan, pred 1300 leti organizirali svoje države in že tedaj jasno začrtali svojo narodno samobitnost.

V evropski zgodovini so o teh davnih časih izpolnjene strani s slavo in močjo Južnih Slovanov, zlasti Srbov in Hrvatov, v veliki srbski državi carja Dušana in veliki hrvatski državi kraljev Tomislava in Petra Kresimira (odobranje). Od tega časa, kadarkoli hrvatski narod stopa v boj, je to borba za njegovo narodno svobodo, za obva-

rovanje njegove narodne samobitnosti, za ohranitev in vrnite polne hrvatske državnosti, če je ta poškodovana ali zmanjšana, kakor tudi svobodnega razvoja njegove kulture.

S kom so se Hrvati v tisoč letih bojevali? Spet kratak in jasan odgovor: z Latinci in z Germani ter z Mongoli, Madžari in dolga ter slavna doba hrvatske preteklosti v borbi s Turki.

Vse borbe, ki jih je hrvatski narod vodil z Latinci v dolgih stoletjih, niso nikdar imele podobno imperijalizma, osvobodilstva temveč so bile te borbe vedne le borbe za obrambo, kakor je tudi obrambena bila borba proti Turkom, v kateri si je hrvatski narod pridobil slavno ime in s tem odlikovanje "antimurale cristianitatis" — predzidja krščanstva, a krščanstvo je v tej dobi bil pojem in vsebina za vso evropsko civilizacijo. In ko je bila borba s Turki končana, se je hrvatski narod pripravljal na boj za popolno svojo svobodo in popolno neodvisnost proti tistim, ki z njimi v tisočletnem sosedstvu ni mogli najti možnosti za skupno življenje, a to so Nemci in Madžari po eni strani in Italijani po drugi (odobranje). Za to borbo so narod pripravljali narodni prvaki in politični voditelji: Starčevići, Kvaterniki in Strossmayerji, Rački, Radić, Trumbići, Supile in Pribičevići, z legijo drugih njihovih sodelavcev in delavcev, pripravljali so narod na to borbo v narodnih šolah, v cerkvah, na zborovanjih in skupščinah v hrvatskem saboru, v tisku — povsod in na vsakem mestu, kamor je segala hrvatska misel in hrvatska beseda. Da bi se moglo v pripravljenosti pričakati dan borbe, je bilo treba doma, v sami Hrvatski odstraniti in odpraviti vse, kar bi v tej borbi motilo. To delo, sijajno izvršeno je hrvatsko-srbska zveza, ki si zavaruje hoke z ozkim povezanjem in sklenitvijo bratstva s slovenskim narodom in s srbskim narodom po drugi strani.

To delo ni bilo težko, zato ker nikdar v zgodovini ni bilo sporov in bojov med njimi. Nikdar v zgodovini ni zapisan preprij, kaj šele boj med slovenskim in hrvatskim narodom ali med hrvatskim in srbskim narodom (burno odobranje). Nasprotno, v časih vladarjev hrvatske narodne krvi Hrvatska in hrvatski narod pomaga bratskemu srbskemu narodu in srbski državi v borbi proti zunanjim sovražnikom. Nikdar ni bilo prišlo do vprašanj niti je kje zapisano v kakšnih pogodbah, da bi v teh dnevih in v tako težkih časih hrvatski narod začel ali poskušal zanikati srbsko narodnost bratom Srbom, temveč obstajajo lepi zgledi bratstva, bratske uvidenosti in bratske pomoči, ko so Hrvati dali svojo gostoljubje in svoje cerkve bratom Srbom (ploskanje), da so mogli v polni svobodi razvijati čustva svoje samobitne narodne kulture in običajev. S temi postavkami in s tem spoznanjem hrvatski narod pričakuje veliko svetovno vojno, v kateri razvije odločno borbo na političnem polju in na bojišču za polno svojo svobodo in neodvisnost proti svojim večnim zatiralcem Nemcem in Madžarom (odobranje).

MALI OGLASI

PRI NAS DOBITE

vsak ponedeljek in torek sveže jetrne in krvave klobase, ter domače kislo zelje. Se vljudno priporočam.

ANTON OGRINC
6414 St. Clair Ave.

Jako dobra služba

V službo se sprejme ženska, ki bi delala v kuhinji in pomagala v gostilni. Jako dobra plača in jako dober dom za pripravo ženske. Oglasite se na 783 E. 222. St., Euclid, O. (x)



Slika nam kaže veliko odprtino, ki jo je napravil nemški torpedov v trup ameriškega rušilca Kearny. Moštvo pregleduje poškodbe. Mornariški tajnik Knox pravi, da so bili izstreljeni trije torpedi na naš rušilec.



Slika je bila posneta v ruskem mestu Khar'kov, ko so ga zasedle nemške čete. Najprej so pridli v mesto tanki in nato pa še pehota. Slika je poslana iz Berlina.

Za las je manjkalo

ROMAN

Grenak nasmeh se pojavi na ustnicah Boiscorana, ko odgovori:

"Kaj tudi ti, stari prijatelj? Ali misliš, da sem v resnici kriv?"

"Rotim vas," reče Anton. "Jaz bom odgovoren za vse. Samo dvajset čevljev je od okna do tal. V imenu vaše matere..."

Toda namesto, da bi mu odgovoril, se je Boiscoran obrnil in poklical sodnika Galpina. Ko pride sodnik v sobo mu reče: "Poglejte to okno, gospod. Denar imam in brze konje; od morja je samo pet milj. Mož, ki bi bil kriv, bi gotovo pobegnil. Jaz sem ostal tu, kajti nedolžen sem."

V vsaj eni točki je imel gospod Boiscoran prav. Če bi hotel, bi prav lahko pobegnil, prišel v vrt ter se skril v tajnem skrivališču, kakor mu je nasvetoval njegov zvesti sluga. Toda kaj potem? S pomočjo starega Antona je seveda imel lepo priliko, da pobegne. Toda pripetilo bi se prav lahko, da bi ga našli v njegovem skrivališču ali bi ga pa dobili pozneje na begu. Pa četudi bi se mu beg posrečil, kakšna bi bila njegova bodočnost? Na vsak način pa bi njegov beg pomenil priznanje njegove krivde.

V takih okoliščinah je bilo seveda zelo pametno od strani Boiscorana, da se je ustavljal skušnjavam za pobeg, obenem pa je bilo mogoče, da bodo v tem spoznali njegovo nedolžnost. Sodnik Galpin je seveda drugače mislil, kajti sodil je druge po sebi. In ironičen nasmeh se je pojavil na njegovih ustnicah, ko je odgovoril Boiscoranu:

"Dobro, gospod. Tekom obravnave bomo omenili, da ste zavrnil vsako priliko za beg."

Državni pravdnik in sodnijski zapisnikar sta bila pa vse drugih misli. Sodnik je bil mogoče preveč zaposlen z diktiranjem izjav, in najbrž ni opazil veliko razburjenje, ki se je polotilo obtoženca, toda omenjena dva sta pa vse dobro videla. Boiscoran je bil sprva skrajno začuden, misleč, da je vse skupaj neumna šala, toda kmalu je postal silno jezen. Tej jezi je sledil strah in popolna pobitost. Toda bolj so se dozdevni dokazi množili proti obtoženci, bolj zaveden je postajal in končno je bil zopet popolnoma samsvoj.

"Nekaj nenavadnega je v vsej tej zadevi," je govoril Mechin. Prosekutor Daubigeon je pa molčal, toda ko je prišel Boiscoran iz svoje obla-

čilnice, popolnoma oblečen in pripravljen, je vprašal prosekutor:

"Še eno vprašanje, gospod! Ubogi Boiscoran se prikloni. Bil je bled, toda miren in poln zaupanja v samega sebe.

"Pripravljen sem odgovarjati," reče.

"Naredimo kar na kratko. Vi ste bili začuden in nevoljni, ker smo se drznili obtožiti vas zločina. To je mogoče slabost. Pravica ni družega kot zastopnica ljudi in potrebuje sodnike, ki tolmačijo pravico. Ako dobro premislite, vso zadevo morate priznati, da vsi dokazi govorijo proti vam."

"To je seveda jasno."

"Ako bi bili vi, recimo porotnik, se nikakor ne bi obotavljali spoznati moža krivim na podlagi enakih dokazov?"

"Nikakor, nikdar ne!" Državni pravdnik skoči s svojega stola in reče:

"Vi niste iskreni!"

Gospod Boiscoran pa žalostno zmaje z glavo in odgovori:

"Govoril bom z vami brez vsakega upanja, da vas prepričam, toda iskreno. Ne, jaz nikakor ne bi obsodil moža, kot vi trdite, ako bi zadrževal svojo nedolžnost, in če ne bi poznal vzroka za tak zločin. Kajti končno mora tudi vam biti znano, da človek brez vzroka ne izvršuje enakih zločinov, razven ako je blazen. In sedaj vas prosim, da mi poveste, kakšen vzrok bi jaz imel, jaz, na katerega se je smehljala vsa zemeljska sreča, jaz, ki sem na predvečer poroke z najdražjim ljubljeno dekletom — zakaj naj bi jaz šel in zažgal Valpinson in skušal umoriti grofa Claudieusa?"

Gospod Galpin je komaj prikrival svojo nepotrpežljivost, ko je videl, da se je državni pravdnik vtaknil v zadevo. Uporabi torej priliko, ki je nastala po molku Boiscorana in reče:

"Vi ste imeli za svoj vzrok, gospod, sovraštvo do grofa. Smrtno ste sovražili grofa in grofinjo. Oh, nikar ne protestirajte, ker vam ne bo nič koristilo. Saj je to dejstvo slehernemu znano, da celo sami ste se na enak način izjavili."

Gospod Boiscoran je šel bolj prebledel, nakar odvrne skrajno vnevoljen:

"Tudi če bi bilo res tako, pa vendar ne morem videti, kakšno pravico imate izkoriščati zaupanje, potem ko ste ob svojem prihodu v mojo hišo izjavili, da je konec najinega prijateljstva. Toda zadeva ni takaka, kot vi govorite. Jaz vam nisem nikdar govoril o sovraštvu napram grofu. Moja čustva se ne spreminjajo zlepa, in naj vam torej ponovim, kar sem vam v resnici povedal. Rekel sem napram vam, da mi grof kot sosed dela neprimliko, da se preveč poteguje za svoje pravice in da gleda na vsakega vrabca na svojem posestvu. Povedal sem vam tudi, da se mi zdi, da je grof smešen in nevaren. Kar se tiče grofinje sem vam samo v šali pripomnil, da tako dovršena oseba ni po mojem okusu, in da bi bil jaz zelo nesrečen, če bi bila moja soproga madona, ki sme komaj stopiti z nogo na zemeljska tla."

"In to je edini vzrok, da ste nekoč pomerili s puško na grofa Claudieusa? Če bi vam tedaj kri nekoliko bolj zavrela, tedaj bi postali še isti dan morilec."

Vse na Boiscoranu je kazalo, da je divja od jeze; vendar je krotil svoje misli in odgovoril:

"Moje strasti so bile mnogo bolj ponižne kot sem pa mogoče tedaj izgledal. Do značaja grofa Claudieusa sem vselej gojil največje spoštovanje. Neizmerno me žalosti, ker me je on obtožil."

"On vas ni izdal, niti obtožil," reče zdajci državni prosekutor. "Nasprotno, on vas je prvi začel zagovarjati v pričlo nas."

In kljub pogledom sodnika Galpina, naj državnih prosekutor molči, je Daubigeon nadaljeval:

"K nesreči pa to nima ničesar opraviti z obtežilnimi dokazi napram vam. Ako boste še naprej tako trdovratno molčali, tedaj bodite pripravljeni za kriminalno obravnavo. Ako ste nedolžni, zakaj nam tega ne pojasnite? Zakaj odlašate? Kaj mislite s tem pridobiti?"

"Ničesar."

Med tem je, pa Mechin sklonil svoje uradno poročilo.

"Treba bo iti," reče gospod Galpin.

"Ali mi dovolite?" vpraša gospod Boiscoran, da napišem par vrstic za mojega očeta in za mater? Oba sta že stara; ta gododek lahko povzroči njuno smrt."

"Nemogoče je!" odvrne sodnik.

Potem se pa obrne k Antonu in reče:

"Na vrata te sobe bom ukazal pritisniti uradni pečat, in vi ste odgovorni za vse, kar se bo za časa naše odsotnosti tu pripetilo. Vam so poznane vaše dolžnosti in tudi kazni, ki sledijo, ako ob gotovem času ne dobimo vse, kar je v tej sobi, v istem položaju, v katerem se sedaj nahaja. In sedaj, po kateri poti se vrnemo v Sauveterre?"

Ko so se precej časa posvetovali, so sklenili, da se odpelje gospod Boiscoran v svoji lastni kočiji. Spremlja ga eden orožnikov. Prosekutor, sodnik in zapisnikar pa se peljejo v kočiji župana Seneschala, katero naj vodi Ribot, ki je bil kar divji od jeze, ker so ga postavili pod sodnijsko nadzorstvo.

Počasnih korakov pride gospod Boiscoran navzdol. Znano mu je bilo, da je dvorišče polno razjarjenih kmetov. Pričakoval je, da ga bodo z zasramovanjem sprejeli, kar pa ni bilo res. Orožnik, katerega je prosekutor poslal med ljudi, je dobro izvršil povelje. Toda, ko je zasedel svoje mesto v kočiji in je konj v naglici odpeljal, so se slišale za njim divje kletvine in padla je cela toča kamenja. Pri tem je bil ranjen eden izmed orožnikov.

Boiscoran se je naslonil v ozadje kočije. Bilo je videti, kot da je otopel za vse, kar se godi okoli njega. Iz te otopelosti se ni prebudil, dokler ni kočija dospela na dvorišče zaporov v Sauveterre. Na pragu je stal mojster Blangin, ječar,

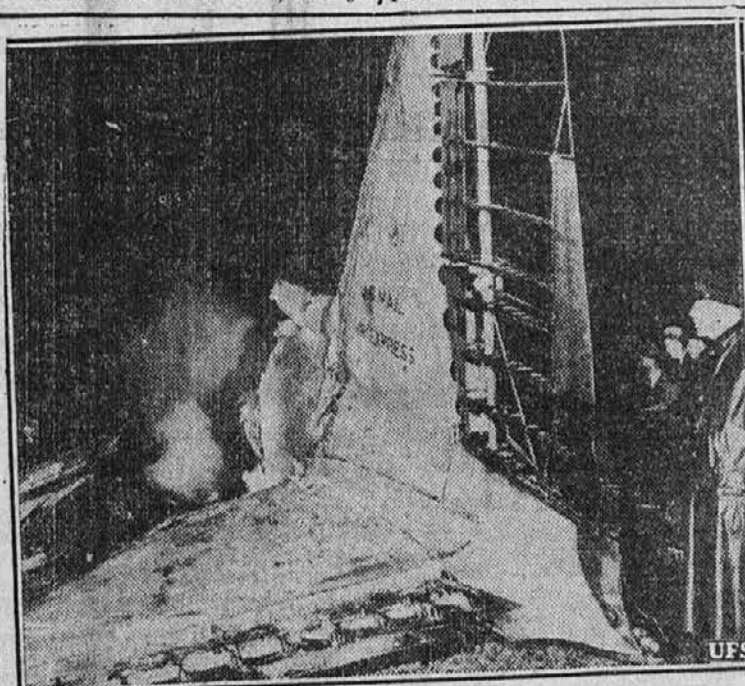
kateremu se je smejal ves obraz, ko je slišal, da je dobil tako odličnega jetnika.

"Pripravil bom za vas svojo najboljšo sobo," je dejal, toda najprvo moram dati potrdilo orožniku in vpisati vaše ime v knjigo." Potem pa vzame s police debelo, umazano knjigo in napiše v njo ime Jacques Boiscoran, ravno pod imenom potepuha Cheminota, katerega so zaprli malo prej, ker je vlomil v neki vrt.

Vse je bilo končano. Jacques Boiscoran je postal jetnik v zaporih.

DRUGI DEL Obravnava Boiscorana.

I
Hiša v Parizu, kjer je stanovala Boiscoran družina, se je



Gornja slika nam kaže ostanke ponesrečenega ameriškega potniškega letala, ki je padlo na zemljo 14 milj zapadno od St. Thomas, Ontario. V tej nesreči je bilo ubitih 17 potnikov in trije uslužbenci. Nesreča se je pripetila, ker je bil pilot prisiljen pristati radi viharja.



Slika je bila posneta ob priliki izročitve prometne novega mostu čez Niagara slapove, ki je veljal \$3.760.000. Ameriško zastavo je razobesil Samuel M. Johnson, zastopnik Zed. držav in kanadsko pa T. B. McQuesten, kanadski minister za ceste.

no. Skoro bi rekel človek, ki se je spoznal na take predmete, da je vsak kos vreden zlata.

V času gori omenjenih dogodkov je bil markiz star 61 let, toda še vedno jako pokončne postave in zelo aristokratske zunanjosti. Imel je perfektno dovršen nos, usta so bila obilna, toda pristojna in iz njegovih oči je skoro odseval nekak mladostni pogled. Njegova soproga je bila absolutna vladarica v hiši. Kdorkoli ga je vprašal za to ali ono pojasnilo,

je markiz vselej odgovoril: "Vprašajte mojo ženo!" Bilo je popoldne okoli treh ure, ko je bil stari aristokrat zaposlen z nekim manuskriptom v svoji privatni sobi, kjer vrata napričakovano in z veliko naglico odprejo.

(Dalje prihodnjik.)

Prijatelj's Pharmacy
SLOVENSKA LEKARNA
Prescription Specialists
Vogal St. Clair Ave. in E. 8th
ENDicott 4212



Heinrich Heydrich, desni na sliki, ki je načelnik nemške tajne policije v Čehoslovakijski, ponosno zre na svojega "bossa" Heinricha Himmlerja (v sredini), ko nadzoruje svoje podrejene krenike v Pragi. Slika je poslana iz Berlina.



Slika nam predstavlja dva nemška vojaka na rusko-nemški fronti. Desni vojak na sliki je ravno pripravljen, da vrže ročno granato in njegov tovariš pa je pripravljen s puško v roki.

VESELICA

bo popolen uspeh, ako jo
oglašate v

"AMERIŠKI DOMOVINI"

Društva imajo izjemne cene na oglasih



Preizkušena zdravila proti glavobolu

MANDEL DRUG STORE

1. Ustavi glavobol
2. Uredi želodec
3. Ojači živce
4. Odpomoč ženskemu zdravju

CENA 50¢

Mandel's Headache Tabs

SLOVENSKA LEKARNA

15702 Waterloo Rd.

CLEVELAND, O.

Pošiljamo tudi po pošti



ŽENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskarna vam tiska krasna poročna vabila po jako zmerni ceni. Priloge k nam in si izberite vzorec papirja in črk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave.

HEnderson 0628